

Síň slávy Sdružení veteránů Českého atletického svazu

Vladimír Kánský (1940), Spartak Praha 4

Vladimír Kánský očima vnučky Petry Jeníkové:

Když jsem byla malá, často mi dědeček vyprávěl o všem kolem sportu a já nadšeně poslouchala. Závodění, parta, atmosféra, legrace, tréninky... Vždycky mluvil o skvělých lidech, tvrdé dřině a hlavně o pocitu dobře zvládnout daný trénink či závod. Já jen vždy prosila: „Dědečku, vyprávěj mi, co jsi zažil.“

Mimo zážitků z vojny mluvil právě o atletických závodech a o partě kolem chůze. O závodech, kde se přetahoval do posledních metrů o umístění. Často mluvil o trénincích s legendárním panem Balšánem a s bratry Brandejskými. Vrcholově přestal sportovat v 70. letech 20. století.

Po ukončení své atletické kariéry na Slavii, pověsil sice pomyslně chodecké boty na hřebík, ale vrhl se na běžecké lyžování v barvách legendárního spolku NOHYB, podnikal různé výpravy na kole, a nikdy si nenechal ujít svou oblíbenou Velkou kunratickou. Právě na Velké kunratické dosáhl mnoha pódiových umístění ve veteránských kategoriích.

Dědeček mě odmalička vedl k lásce ke sportu a hlavně k atletice, takže když jsem za ním v květnu 2010 přišla s tím, že bych chtěla zkusit taky chůzi, prohlásil, že bude trénovat se mnou. Zavelel tedy a druhý den jsme vyrazili na Kavčí hory s pásmem a starými stopkami, s tím, že tam naměříme dvoustovky. Takhle jsme spolu začali trénovat.

A pro dědečka tak začala druhá vrcholová sportovní kariéra. Pod vedením skvělého trenéra, dědečkova partáka z dětství, MUDr. Petra Brandejského, jsme kroužili společně na Děkanec ve složení dědeček, dcera a vnučka... Dědeček se vrátil do ligy za Spartak Praha 4 B a několik let byl jedním z nejvíce bodujících závodníků. V lize se opět setkal se svými starými známými soupeři.

Jeho první veteránská reprezentace byla ve Finsku v Jyväskylä. Z tohoto "výletu" se vrátil nadšený a natěšený do dalších tréninků. S veteránskou partou pak jezdil téměř na všechny akce, kde byla chůze vypsána. Občas pomohl i běžeckým krosovým štafetám. Na mezinárodních závodech se opět setkal se svými soupeři z mladých let. Na těchto akcích dokázal ocenit i výlety za poznáním a přírodou a zároveň sbíral medaile ať už individuální nebo za družstva. Visí mu jich doma skoro třicet.

K Vánocům dědečkovi vždy dávám „Tréninkový deník mladého atleta“. Dědeček jej pilně a detailně vyplňuje, i dnes, když ty tréninky už zdaleka nejsou, co bývaly. Jsou to hlavně procházky se psem Forestem. Ale dědeček má rád řád a pořádek. V tréninkovém procesu je dědeček velmi precizní. Výčet jeho úspěchů se dá v dnešní době najít na internetu, ale lásku ke sportu, k němuž se po tolika letech vrátil, to se najít nedá. To se musí zažít.

Dědečkovo legendární hlášky:

Jsem skleněnej

Rád bych chodil nějaký sprinty - třeba čtyřstovky...

Chtěl bych běhat alespoň tak rychle, jak jsem dřív chodil

Na to se nedá koukat, všichni klušou